

Domiselno z občutkom za podrobnosti

Premiera v Lutkovnem gledališču Ljubljana - Fran Levstik / Eka Vogelnik: Kdo je napravil Vidku srajčico - Zelo posrečen začetek nove gledališke sezone

Fran Levstik - Eka Vogelnik: *Kdo je napravil Vidku srajčico / režija, dramaturgija, likovna zasnova in poslikava lutk: Eka Vogelnik / glasba: Luka Ropret in Jaka Hawlina / lektorstvo: Barbara Rogelj / izdelava lutk: Jože Lašič, Mitja Ritmanič, Zoran Srdič, Iztok Bobič, Sandra Birjukov in Maja Ljubič / izdelava scene: Smrekca d. o. o., Jože Zalar ml. (s. p.), Z. Srdič, I. Bobič in E. Vogelnik / oblikovanje luči: Zvone Urbič / nastopata: Maja Kunšič in Iztok Lužar / premiera v četrtak, 5. oktobra 2006, ob 19. uri na Malem odru Lutkovnega gledališča Ljubljana (LGL), ogled drugega od treh premier-skih terminov, 6. oktobra.*

Zelo posrečeno in uspešno (zanesljivo tudi ob nadaljnjih ponovitvah) so v LGL začeli novo gledališko sezono 2006 / 2007 s pričujočo domiselno uprizoritvijo priredbe slavne pravljice Frana Levstika (sicer tudi avtorja znamenitega Martina Krpana) ter z njo že kar prepričljivo nakazali nedavne napovedi, da sezono skupno šestih premier namerjajo svojemu najpogostejšemu, (naj)mlajšemu občinstvu. Po besedah umetniške vodje LGL, Barbare Hieng Samobor, je uprizoritev predlaga njena glavna avtorica, vsestranska lutkovna ustvarjalka Eka Vogelnik, ki je glavni-

no svojega ustvarjanja posvetila raziskovanju domačega ljudske-

KRITIKA

ga umetniškega izročila, po njeni oceni premalo znanega zlasti otrokom v vrtcih in šolah.

Zimzelena pripoved je seveda o komaj nekajletnem Vidku, najmlajšem izmed več otrok matere samohranilke, ki je zaradi njene prezaposlenosti in nasploh revščine prisiljen nositi zmeraj skrajno ponošene, že krepko raztrgane srajčice za starejšimi bratci in sestrami, dokler mu prijazen jagenjček v zahvalo za njegovo prijaznost do vsega živega ne nakloni nekaj svoje volne za novo srajčico, izmikajo, stkejo in ukrojijo pa mu jo najrazličnejša gozdna bitja: grm, pajek, potočni rak in ptiček. Dogajanje je Vogelnikova umestila na domišljeno komorno prizorišče, smiselno strnjeno v nekakšno jasico med drevesi levo in desno, z občasno oživljenim grmom v sredini, s pajkovo mrežo v zraku in ne nazadnje z razpeto perilno vrvo za občasen prikaz številnih ponošenih srajčic ter seveda Vidkove nove.

Komornost oziroma strjjenost prizorišča, pogojeno že z malim odrom LGL, je Vogelnikova zasnovala tako, da vizualno delu-

je izrazito lahkotno in predvsem diha. Uspelo ji je poudariti tudi niz podrobnosti, tako da celo zelo majhna lutka pajka zlasti po gibljivosti deluje skrajno izrazito ob ogledu še z najbolj oddaljenega sedeža v dvorani. Sicer so nekateri v občinstvu menili, da bi oder lahko bil vsaj malce višje ob tal (posebej zaradi nekoliko slabše vidne marionete raka ob tleh), vendar je to bil le manjši pomslek ob očarljivi uprizoritvi.

Za njeno izvedbeno sproščenost sta zaslužna mlajša in že večkrat nadvse radoživo delujoča člana ansambla LGL, Maja Kunšič in Iztok Lužar. Kunšičeva je prikupno ter z občutkom, recimo, za ravnotežje med otožnostjo in razigranostjo oživila predvsem Vidka (v glavnem kot marioneto), Lužar pa tudi z izrazito duhovitostjo večinoma vsa gozdna bitja, med katerimi se je prikupil občinstvu že z govorečim in nasploh domiselno izvedenim grmom ali nasmejaj z rakom, navdušenim predvsem za - kaj drugega le kot za - morebitno rezanje tkanine na tanke trakce, s katerimi bi plašil ribe... Sodeč vsaj po tokratni izvedbi bi najbrž bilo mogoče še nekoliko dognati pajkovo tkanje, med katerim je bil preveč viden sicer prikrit "trik" zamenjave surove in stkane volne. To pa bi bila le "pika na i" dognane uprizoritve. Uroš Smasek